

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/91/2020
Identifikačné číslo spisu: 1315212842
Dátum vydania rozhodnutia: 18.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1315212842.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Modus-FAM s.r.o., Ružová 947/8, Praha 1, Česká republika, IČO: 264 53 738, práv. zast. Glatzová & Co., s.r.o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, IČO: 36 860 506, proti žalovanému: ANDALEX II, s.r.o., Tehelná 42, Dunajská Lužná, IČO: 35 893 605, práv. zast. advokátom JUDr. Slávom Uhrinom, Švabinského 19, Bratislava, o zaplatenie 139.447,- CZK s prísl. a o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/61/2018-626 zo dňa 21.novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 29Cb/22/2015-530 zo 3 júla 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 139.447,- CZK s 8,05 % úrokom z omeškania ročne a to zo sumy 3.721,- CZK od 18. marca 2015 do zaplatenia, zo sumy 46.827,-CZK od 31. marca 2015 do zaplatenia, zo sumy 88.899,-CZK od 21. apríla 2015 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2 Výkonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobca ako predávajúci a žalovaný ako kupujúci uzatvorili rámcovú kúpnu zmluvu, ktorú súd posudzoval vzhľadom na existenciu medzinárodného prvku podľa Viedenského dohovoru. Rámcovú kúpnu zmluvu mal za uzatvorenú takým spôsobom, že žalobca mailom zo dňa 28. júna 2013 zaslal žalovanému zmluvné podmienky, ktoré žalovaný mailom zo dňa 30. júna 2013 prijal. Následne ale žalobca mailom zo dňa 1. júla 2013 žalovanému oznámil, že zaslal nesprávny cenník a zlý prepočet cien a upravil zmluvné podmienky tak, že namiesto pôvodne poskytnutej zľavy 50 % na kozmetiku poskytol zľavu 40 % a nárok na 8% reklamy a 11. kus výrobku zdarma upravená ponuka neobsahovala vôbec. Žalovaná mailom zo dňa 1. júla 2013 takto upravenú ponuku na uzavretie zmluvy opätovne prijala. V súlade s rámcovou kúpnu zmluvou žalovaný

vystavoval objednávky tovaru v mailovej alebo písomnej podobe, ktoré žalobca konkludentne prijal tým, že objednaný tovar žalovanému dodal a týmto spôsobom boli uzatvárané jednotlivé kúpne zmluvy. Dodávky tovaru prebiehali počas celej doby spolupráce, t. j. od roku 2013 do mája 2015 tak, že žalobca objednaný tovar zabalil do krabíc, previazal firemnou páskou a odovzdal prepravnej spoločnosti PPL za účelom dodania tovaru žalovanému. Tovar bol na základe požiadavky žalovaného dodávaný na adresu Švabinského 13, Bratislava, kde sa nachádzalo Bella studio, patriace žalovanému, resp. pani Márii Uhrinovej, ktorá bola konateľkou žalovaného a zároveň aj konateľkou BELLA AX, s.r.o. Poukázal na to, že žalovaný nikdy počas trvania zmluvného vzťahu túto skutočnosť nenamietal, tovar riadne prevzal a faktúry uhradil, čo žalobca preukázal faktúrami vystavenými za rok 2013 - 2015, zoznamom výpisov očíslovaných zásielok s dátumom ich prevzatia žalovaným, ako aj výpismi z účtov za účelom preukázania úhrady faktúr. Na všetkých faktúrach v zmysle dohody bol ako konečný príjemca označený subjekt Bella studio a odberateľom bol označený žalovaný. Za podporný dôkaz na preukázanie toho, že sám žalovaný požadoval takýto spôsob dodania tovaru považoval smlouvu o obchodní spolupráci vypracovanú žalovaným, kde v čl. VI je uvedené, že predajca, t. j. žalovaný je povinný mať vo svojom Spa, ktorým sa rozumie Bella studio celý sortiment vyšpecifikovaných produktov. Námietku žalovaného, že mu tovar nebol riadne dodaný mal za účelovú, keďže žalobca preukázal prax, aká bola medzi zmluvnými stranami zavedená.

3 Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že sa ďalšia námietka žalovaného týkala porušenia exkluzivity zo strany žalobcu v dôsledku čoho mala vzniknúť žalovanému škoda, ktorú si žalobca odhadol na sumu 15.458,- eur a ktorá zodpovedá nákladom spojeným s propagáciou a prezentáciou výrobkov Ericson na Slovenskom trhu. Uvedenú sumu si žalovaná započítala listom zo dňa 5. augusta 2015 s nárokom žalobcu na úhradu faktúr 1512098 na sumu 3.721,- Kč, č. 1512125 na sumu 46.827,- Kč a č. 1512168 na sumu 88.899,- Kč, teda celkovo 139.447,- Kč, čo je v prepočte 5.154,20 eur.

4 So zreteľom na uvedené konštatoval, že úlohou súdu bolo preto posúdiť či medzi žalobcom a žalovaným bola dohoda o výhradnom obchodnom zastúpení pri predaji výrobkov Ericson na území Slovenskej republiky. Konštatoval, že zmluva o obchodnom zastúpení musí mať písomnú formu. Poukázal na mail z 28. júna 2013, v ktorom žalobca doslovne uviedol, že „prodej jenom na Slovensku“. Z uvedeného znenia mal žalovaný za to, že mu bola daná exkluzivita na predaj výrobkov Ericson na Slovensku, s čím však súd prvej inštancie nesúhlasil, keďže z gramatického, ako aj logického výkladu uvedeného znenia je zrejmé, že žalovaný je oprávnený výrobky predávať iba na území Slovenskej republiky. Ďalej vyslovil názor, že taktiež z písomného dokumentu smlouva o obchodní spolupráci, vypracovanej žalovaným, nevyplýva exkluzivita na predaj výrobkov Ericson na Slovensku. Žalovaný, ktorý zmluvu vypracoval do nej žiadne takéto ustanovenia nevložil. Svoje tvrdenia o poskytnutej exkluzivite opieral žalovaný predovšetkým o mail obchodného zástupcu žalobcu T. U., ktorý dňa 15. augusta 2014 konateľke žalovaného vo svojom maile uviedol, že „pokud se ozve potenciální klient ze Slovenska vždy je upozorní, že výhradní zastoupení máte na Slovensku vy a tak budu činit i nadále.“ V súvislosti s tým súd prvej inštancie poukázal na výpoveď svedka T. U., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že takýmto spôsobom reagoval zrejme vzhľadom na predchádzajúci telefonický kontakt s pani Uhrinovou, konateľkou žalovaného, ktorá neustále zdôrazňovala, že má výhradné zastúpenie na Slovensku a teda pod vplyvom tohto rozhovoru naformuloval svoju odpoveď tak, ako bola uvedená v spomínanom maili, čo sa však nestretlo s pochopením pána H. a následne bol sankcionovaný za to, že reagoval takýmto nesprávnym spôsobom. V súvislosti s žalovaným tvrdenou exkluzivitou zdôraznil, že žalobca ani na otázku žalovaného v maili zo dňa 30. júna 2013 „chápeme to správně tak, že by se prodej na Slovensku dělal jenom cez naši firmu“ exkluzivitu nepotvrdil.

5 Vzhľadom na výsledky dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi sporovými stranami nebola platne uzatvorená dohoda o výhradnom zastúpení, resp. žalovaný dôkazné bremeno ohľadne takéhoto svojho tvrdenia neunesol. Nevznikla potom žalovanému pohľadávka voči žalobcovi z titulu porušenia práv žalovaného na výhradné zastupovanie žalobcu na území Slovenskej republiky. Nemal preto za splnený jeden zo základných predpokladov na vznik zodpovednosti za škodu a to porušenie právnej povinnosti, nakoľko žalobca žiadnu, či už zmluvnú alebo zákonnú povinnosť vo vzťahu k žalovanému neporušil a preto nemohol započítať svoju pohľadávku vyčíslenú sumou 15.458,- eur voči

nároku žalobcu na úhradu ceny dodaného tovaru.

6 Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalovaného na 8% z objemu dodaného tovaru na reklamu a nárok na 11. výrobok zdarma, mal výsledkami dokazovania za preukázané, že pôvodne ponúknutá zľava 8 % z objemu dodaného tovaru na reklamu a tzv. 11. výrobok zdarma mailom zo dňa 28. júna 2013 bola zmenená následným mailom žalobcu zo dňa 1. júla 2013 a takúto zmenu podmienok žalovaná prijala, taktiež mailom z 1. júla 2013. Výslovil názor, že zmluvné strany sa pri svojom obchodno-závazkovom vzťahu riadili podmienkami prijatými práve dňa 1. júla 2013, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že hoci pôvodne v maile zo dňa 28. júna 2013 bola ponúknutá zľava na kozmetické výrobky vo výške 50 %, táto bola mailom z 1. júla 2013 zmenená na 40 % a zo všetkých vystavených faktúr, počas celého obdobia trvania zmluvného vzťahu, je zrejmé, že žalobca na každý kozmetický výrobok poskytol zľavu 40%, žalovaný túto skutočnosť akceptoval a nikdy nemal žiadne námietky a výhrady, resp. požiadavku o uplatňovanie 50 % zľavy. Z vystavených faktúr mal tiež za zrejmé, že reklamné predmety boli žalovanému fakturované taktiež s poskytnutím 40 % zľavy, čo žalovaný vždy akceptoval, keďže faktúry uhradil a teda aj toto jeho konanie svedčí o akceptovaní zmenenej ponuky neobsahujúcej nárok na 8 % reklamy a tzv. 11. výrobok zdarma. Výslovil názor, že započítanie nie je možné aj z toho dôvodu, že zápočet urobil právny zástupca žalovaného, ktorý na takýto hmotnoprávny úkon nemal splnomocnenie, keďže z dohody o plnomocenstve zo dňa 22. marca 2016 je zrejmé, že ako advokát bol povinný zastupovať klienta v rozsahu všeobecnej procesnej plnej moci podľa ustanovení v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku. Navyše započítanie, ako aj každý iný právny úkon musí byť určité, musí byť z neho zrejmé, voči ktorej pohľadávke smeruje, čo v danom prípade absentuje. Ďalej však uviedol, že v prípade, ak by aj žalovanému vznikol nárok na podporu predaja vo výške 8 % z ceny dodaného tovaru a 11. výrobok zdarma, ide o nárok na faktické nepeňažné plnenie, ktoré nie je možné započítať s peňažným nárokom žalobcu na zaplatenie ceny dodaného tovaru. V súvislosti s tým poukázal na ust. § 1982 Zák. č. 89/2012 Sb.

7 Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa absentujúceho údaju o minimálnej dobe trvanlivosti dodaných výrobkov, tak túto súd posúdil podľa obsahu ako námietku väd dodaného tovaru, pričom ale v zmysle čl. 38 a 39 Dohovoru žalovaný mal povinnosť takúto zrejmú vadu oznámiť žalobcovi v čo najkratšom čase po prehliadke tovaru, čo však neurobil, prvý krát takúto námietku vzniesol až v priebehu konania a to konkrétne vo svojom podaní zo dňa 27. novembra 2016, žalobca namietal nedodržanie lehoty na oznámenie údajných väd tovaru a preto právo kupujúceho z väd tovaru zaniklo a nemôže byť priznané v tomto konaní. Zdôraznil, že navyše žalovaný počas konania nikdy neuviedol aký nárok z väd tovaru si vlastne uplatňuje. Pokiaľ žalovaný poukazoval na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1223/2009 o kozmetických výrobkoch, poukázal na čl. 19 ods. 1 písm. c) Nariadenia a s ním korešpondujúce usmernenia Úradu verejného zdravotníctva o označovaní kozmetických výrobkov zo dňa 11. júla 2013.

8 Súd prvej inštancie konštatoval, že obhliadkou vzorky výrobku na pojednávaní bolo zistené, že výrobok obsahuje na vonkajšom aj vnútornom obale symbol otvoreného téglika a teda spĺňa požiadavky Nariadenia, pričom zároveň žalobca dodacími listami preukázal, že výrobky dodávané výrobcom resp. dodávateľom z Francúzska majú viac ako 30 mesačnú trvanlivosť.

9 Posúdiac dôkazy samostatne, ako aj v ich vzájomnej súvislosti mal súd za preukázané, že tovar, zaplatenia ceny ktorého sa žalobca v tomto konaní domáha, bol žalovanému riadne dodaný a to na základe a v súlade s objednávkami žalovaného, dodanie tovaru bolo uskutočnené spôsobom zaužívaným počas celej doby trvania spolupráce a to prostredníctvom spoločnosti PPL s.r.o., do miesta dodania Bella studio na základe požiadaviek žalovaného, ktoré boli uvedené aj v nepodpísanom návrhu smlouvy o obchodní spolupráci, vypracovanej právnym zástupcom žalovaného. Poukázal na dôvod nezaplatenia kúpnej ceny, ktorým bolo započítanie nárokov na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť titulom porušenia exkluzivity, ktorú však v konaní nepovažoval za preukázanú, keďže nebola dohodnutá v požadovanej písomnej forme, exkluzivitu dokonca právny zástupca žalovaného nezahrnul ani do vypracovaného návrhu smlouvy o obchodní spolupráci a teda žiadna škoda z titulu porušenia exkluzivity žalovanému vzniknúť nemohla. Žalovanému taktiež nevznikol nárok na 8 % z objemu dodaného tovaru na reklamu, keďže v poradí druhý opravený návrh na uzatvorenie zmluvy, ktorý bol žalovanou riadne prijatý, takéto

ustanovenie neobsahoval, na reklamné predmety bola počas celej doby trvania spolupráce poskytovaná zľava vo výške 40 % v súlade s druhým opraveným návrhom na uzatvorenie zmluvy. Z rovnakého dôvodu konštatoval, že žalovanému nevznikol ani nárok na 11. produkt zdarma. Navyše mal za preukázané, že prípadné započítanie nespĺňa náležitosti riadneho právneho úkonu, keďže nebolo určité a zároveň bolo započítanie vykonané osobou, ktorá nemala na takýto hmotnoprávny úkon oprávnenie. Záverom opätovne zdôraznil, že namietaná absencia označenia minimálnej trvanlivosti výrobkov nemá v konaní opodstatnenie, keďže v zmysle európskej legislatívy takéto označenie pri výrobkoch s minimálnou trvanlivosťou 30 a viac mesiacov nie je povinné. V prípade, ak by aj žalobca porušil uvedenú povinnosť, tak žalovaný si neuplatnil nároky z väd v primeranej lehote po tom, ako ich mohol a mal zistiť po vykonanej prehliadke tovaru, žalobca túto skutočnosť v konaní namietol a preto by prípadný nárok žalovaného zanikol. Navyše žalovaný ani neuviedol, aký nárok z údajných väd tovaru si v konaní uplatnil. Vzhľadom na uvedené súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na úhradu kúpnej ceny dodaného tovaru.

10 Výrok týkajúci sa úrokov z omeškania odôvodnil ust. § 1968, § 1970 Občianskeho zákonníka a § 2 Nariadenia vlády ČR č. 351/2013 Sb.

11 O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 a nasl. CSP a poukazom na pomer úspechu účastníkov v konaní s tým, že v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12 Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/61/2018 -626 z 21. novembra 2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

13 V odôvodnení rozsudku konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd mal za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 CSP, a preto je viazaný skutkovým stavom veci, tak ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 CSP. Dospel k záveru, že žalovaný v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne skutočnosti spôsobilé spochybniť závery súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru rozhodol na základe skutkového stavu jednoznačne preukázaného predloženými dôkazmi a zistený skutkový stav následne správne právne posúdil. Na doplnenie jeho správnosti k odvolacím námietkam žalovaného uviedol, že ustálenie rozhodného práva tak, ako ho urobil súd prvej inštancie je správne a v súlade s doterajšou súdnou praxou. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca je právnická osoba zriadená podľa práva Českej republiky so sídlom v Českej republike. Žalovaný je pritom právnická osoba so sídlom v Slovenskej republike, ktorá vo vzťahu so žalobcom nevystupovala ako spotrebiteľ. Na základe objednávok zo strany žalovaného došlo k uzatvoreniu viacerých kúpnych zmlúv medzi žalobcom a žalovaným, ktorých predmetom bolo dodanie tovaru na Slovensko. Poukázal na to, že si žalobca a žalovaný nezvolili rozhodné právo, ktorým sa mal spravovať ich obchodnoprávny vzťah. Konštatoval, že sa právne vzťahy medzi žalobcom a žalovaným primárne riadia Viedenským dohovorom a až v prípade, ak určité otázky Viedenský dohovor neupravuje, pristúpi sa k v zmysle čl. 7 ods. 2 Viedenského dohovoru k riešeniu podľa všeobecných zásad, na ktorých Viedenský dohovor spočíva alebo ak také zásady chýbajú, podľa ustanovení právneho poriadku rozhodného podľa ustanovení medzinárodného práva súkromného. Zdôraznil, že iba v takom prípade je možné pristúpiť k subsidiárnemu uplatneniu Nariadenia Rím I a obdobne, ak Nariadenie Rím I neuplatňuje niektoré otázky, aplikuje sa v súlade s čl. 4. ods. 1 písm. a) Nariadenia Rím I právny poriadok obvyklého pobytu predajcu pri zmluvách o predaji tovaru, t. j. právo Českej republiky. Za správny označil postup súdu prvej inštancie, ktorý správne nároky žalobcu, ako aj proces reklamácie a uplatňovania väd posudzoval podľa Viedenského dohovoru a otázku započítania žalovaným tvrdených nárokov a nároky žalobcu na úroky z omeškania posudzoval už z pohľadu českého práva. Zhodne so súdom prvej inštancie posúdil zmluvu ako kúpnu zmluvu, ktorá sa s odkazom na vyššie uvedené spravuje Viedenským dohovorom. K otázke exkluzivity odvolací súd uviedol, že ak je medzi stranami sporu sporné tvrdenie, teda v tomto prípade žalobca popieral dohodu o

exkluzivite, ktorej sa domáha žalovaný, pričom vyjadrenie oboch konateľov strán si vzájomne odporuje, súd prvej inštancie musel dospieť k výsledku na základe dokazovania. Bolo preto úlohou žalovaného, aby predložil dôkazy, ktoré by osvedčovali jeho verziu. V zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Poukázal na to, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie k vyriešeniu otázky exkluzivity, a to prostredníctvom výpovedí svedkov a viacerých listinných dôkazov, pričom došiel k správneému záveru, že exkluzivita dohodnutá nebola. S odkazom na konštantnú judikatúru zdôraznil, že sa pritom súd v odôvodnení rozhodnutia nemusí zaoberať každou okolnosťou prípadu. K započítaniu a nárokom na bonusy odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne určil české právo ako právo rozhodné pre započítanie a to zmysle čl. 17 Nariadenia Rím I. Žalovaný si jednostranne započítal svoju pohľadávku z bonusov voči primárnej pohľadávke žalobcu na úhradu faktúr, t. j. pohľadávka žalovaného smeruje voči pohľadávke žalobcu a na započítanie sa uplatní české právo. Ďalej uviedol, že tak slovenské, ako aj české právo, ako základnú podmienku započítania určuje, že započítavané plnenia musia byť rovnakého druhu, v opačnom prípade je započítanie neplatné. K splneniu tejto podmienky však nedošlo, keďže si žalobca uplatňoval bonusy, ktoré boli faktického plnenia -10 + 1 výrobok zdarma a bonus 8 % reklamy, ktoré mali byť poskytované vo forme promo materiálov, tlačenej reklamy, papierových tašiek, atď. Započítanie nebolo dostatočne určité, keďže neboli jednoznačne vymedzené záväzky, ktoré mali započítaním zaniknúť. K nárokom z nekalej súťaže odvolací súd uviedol, že žalovaný svoj nárok z nekalej súťaže odvodzoval z údajne prisľúbenej exkluzivity, s ktorou sa súd prvej inštancie vysporiadal, preto nebolo potrebné sa v odôvodnení zaoberať exkluzivitou aj vo vzťahu k vzniku nekalosúťažných nárokov. V súvislosti s nedostatkom kozmetiky v označovaní trvanlivosti odvolací súd uviedol, že vytýkané vady tovaru z nesplnenia povinnosti správne označiť kozmetické výrobky nie sú vadou, pretože žalobcovi platná legislatíva takúto povinnosť neukladá. Zdôraznil, že vady neboli uplatnené bezodkladne po dodaní tovaru, tak ako to upravuje Viedenský dohovor, hoci žalovaný mal možnosť obhliadku tovaru vykonať. K poslednej objednávke a k odstúpeniu distribučnej zmluvy odvolací súd uviedol, že odstúpenie od distribučnej zmluvy nemá vplyv na platnosť kúpnej zmluvy na poslednú objednávku, keďže sa jednalo o nezávislý obchodný vzťah.

14 O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ust. § 396 ods. 1, v spojení s ust. § 255 ods. 1, CSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania, bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku vo veci samej, a to v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

15 Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ust. § 420 písm. f/ CSP a § 421 CSP. Vytýkal súdom rozhodujúcim vo veci, že vzťah medzi stranami sporu posúdili ako vzťah z rámcovej kúpnej zmluvy podľa Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru č. 160/1991 Zb. (ďalej len „Dohovor“) a navyše vytýkal súdom, že z rozhodnutí nevyplýva dôvod, pre ktorý právny vzťah účastníkov takto posúdili. Vyslovil názor, že ide o vzťah vyplývajúci z distribučnej zmluvy, ktorý mali sudy posúdiť podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 zo dňa 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej len Rím I). Konštatoval, že zmluva o distribúcii je osobitnou nepomenovanou zmluvou, majúcou znaky viacerých zmlúv, aj rámcovej kúpnej zmluvy, od ktorej sa ale odlišuje. Podstata plnenia spočíva aj v predpoklade jej dlhšieho trvania, kde sa očakáva, že distribútor bude predmet distribúcie na určenom trhu zviditeľňovať, čím sa jasne odlišuje od kúpnej zmluvy. Zdôraznil, že žalovaný nepropagoval a ani nepoužíval inú značku kozmetiky a preto tvrdenie žalobcu, že mu pritom išlo len o propagáciu vlastného kozmetického štúdia, v rámci ktorého tieto aktivity vykonával, neznižuje ich význam pri distribúcii. Dovolateľ namietal, že mal súd vychádzať zo zásady prednosti práva Spoločenstva a zmluvu o distribúcii a všetky práva z nej plynúce (v rozsahu podľa čl. 12 Rím I) mal posúdiť podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Za nesprávny označil aj záver súdu, vychádzajúci z e-mailu z 28. júna 2013, že bol dohodnutý iba predaj na Slovensku a nie exkluzivita. Zdôraznil, že táto mohla byť dohodnutá aj ústne a ak by sudy hodnotili aj ostatné skutočnosti, ktoré v rámci konania vyšli najavo, bol by dospel k inému záveru. Dovolateľ poukázal aj na návrh zmluvy o obchodnej spolupráci, v ktorom sa uvádza, že partnerom žalobcu, ako výlučného distribútora pre Českú a Slovenskú republiku, na distribúciu pre Slovenskú republiku je žalovaný. Keď potom dostal žalovaný k exkluzivite e-mailom potvrdenie od obchodného zástupcu a

pracovníka žalobcu, svedka Slaveva, mal súd túto okolnosť vykladať v neprospech žalobcu. Tým viac, že žalobca za toto potvrdenie Slaveva údajne potrestal. Súdu ďalej vytýkal, že neriešil a ani nezaujal logický a presvedčivý výklad k rozporným a protirečivým tvrdeniam v súvislosti s osobitými úľavami z ceny dodávok. Zdôraznil, že preukázal, že mal značné výdavky na reklamu. Okrem plagátov, ktoré žalobca daroval žalovanému pred uzavretím dohody svoju povinnosť poskytnúť žalovanému bonusy z celkovej objednávky 8 % reklamy a 10 ks + 1 ks zdarma, nepreukázal. Ďalej súdu vytýkal nesprávne posúdenie kompenzácie tvrdených nárokov žalovaného. Ak mal žalovaný nárok na faktické plnenie 10 ks + 1 ks zdarma a pri bonuse 8 % reklamy z celkovej ceny objednávky, mali sa tieto nároky uspokojiť z poslednej faktickej dodávky žalobcu. Konštatoval, že z oboch strán išlo o vecné plnenie. Poukázal na § 1980 Občianskeho zákonníka, ktorý nevyklučuje započítanie vzájomných faktických vecných nárokov. V súvislosti s uplatneným nárokom z nekalej súťaže, ktorý žalovaný uplatnil ako obranu, poukázal na konštatáciu súdu, že žalovaný tento nárok odvodzoval od dohodnutej exkluzivity, s tým, že sa mu ju nepodarilo preukázať, z dôvodu ktorého už nebolo potrebné zaoberať sa jeho nekalo súťažnými nárokmi. Žalovaný zdôraznil, že jeho nárok z nekalej súťaže uplatnil z dôvodu, že žalobca vyvolal a udržiaval v žalovanom presvedčenie o tom, že mu patrí právo na výhradný predaj kozmetiky ERICSON na Slovensku. Takéto konanie označil žalovaný za nekalosúťažné a či naozaj preukázateľne došlo k dohode o exkluzivite alebo nie, ako uviedol súd, nepovažoval za podstatné. Za nekalosúťažný aspekt označil jednoznačne konanie konateľa žalobcu Farida Alakbarova, ktorý sa dozvedel o potvrdení exkluzivity pre žalovaného obchodníkom U., údajne ho za to potrestal, avšak toto „nesprávne“ potvrdenie neodvolal a vec neuviedol so žalovaným na správnu mieru, jej jasným a zreteľným odmietnutím. Za nesprávne označil aj závery súdu, týkajúce sa vady - neposkytnutia informácie o termíne uplynutia minimálnej trvanlivosti kozmetického výrobku, ako aj včasnosti uplatnenia tejto vady žalovaným. Za nesprávne považoval žalovaný aj odmietnutie dôsledkov odstúpenia od distribučnej zmluvy na posledné objednávky. Konštatoval, že súd mohol aplikovať zásady Dohovoru a prísť k inému záveru.

16 Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

17 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) ako súd funkčne príslušný (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

18 Dovolaťel' vytkol odvolaciemu súdu, ako aj súdu prvej inštancie nedostatočné a stručné odôvodnenie rozsudkov, v ktorom sa súdy nevysporiadali s mnohými zásadnými argumentami a týmto postupom malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

19 Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20 Z preskúmania veci v dovolacom konaní vyplynulo, že odvolací súd v napadnutom rozsudku dal primeranú a dostatočnú odpoveď na námietky žalovaného, vymedzené v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd v tomto smere nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového súdneho konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu.

21 K vyššie uvedenému dovolací súd dodáva, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať

podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Tieto kritériá napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa.

22 Treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci - rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

23 K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3. decembra 2015 pod R 2/2016 a podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

24 V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

25 Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam, a nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalovaného sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na ním vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Dovolací súd dospel k záveru, že obidve rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súdy prvej inštancie, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy primerane vysvetlili z akých úvah a z ktorých rozhodujúcich dôkazov vychádzali pri posudzovaní účastníkmi uzavretej zmluvy, existencie dohody o výhradnom obchodnom zastúpení pri predaji výrobkov ERICSON na území Slovenskej republiky a s tým súvisiacej protipohl'adávkou žalovaného na započítanie, rozsahu a formy zľavy, ktorú mal poskytnúť žalobca žalovanému, ako aj započítacieho prejavu žalovaného.

26 Základnými odvolacími námietkami žalovaného (ktoré nepredstavovali nové skutočnosti) sa odvolací súd zaoberal napriek tomu, že už rozhodnutie súdu prvej inštancie dalo odpovede na ním uplatnené námietky.

27 So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade dovolateľom uvedená vytykána vada nezakladá prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku.

28 Dovolateľ ďalej založil prípustnosť dovolania aj na ust. § 421 CSP.

29 Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od

vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

30 Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

31 Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

32 Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

33 V danom prípade žalovaný v odvolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ust. § 421 CSP a v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberal nesprávnym právnym posúdením prejednávanej veci odvolacím súdom. V uvedenom dovolaní však žalovaný, spôsobom zodpovedajúcim § 432 CSP, dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladá toto ustanovenie. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j., ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá prípustnosť dovolania. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

3 4 Dovolací súd dodáva, že jeho úlohou nie je, domýšľať niektoré náležitosti dovolania. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum, pričiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ust. § 421 ods. 1 CSP. Samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 CSP. Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolateľ má za to, že súdy nesprávne právne posúdili charakter účastníkmi uzatvorenej zmluvy, keď dospeli k záveru, že ide o rámcovú kúpnu zmluvu a nie zmluvu distribučnú a následne ju posudzovali podľa Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, publikovaného Oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 160/1991 a otázky v ňom neupravené podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady/ES/č. 593/2008 zo 17. júna 2008. Dovolateľ sa ďalej nestotožnil so závermi súdov týkajúcimi sa platnosti započítania a to v súvislosti s posúdením povahy vzájomných pohľadávok ako pohľadávok nie rovnakého druhu, určitosť započítania, ako aj existencie oprávnenia osoby, ktorá započítavací prejav urobila, na takýto právny úkon. Dovolateľ sa nestotožnil ani so záverom súdov týkajúcim sa existencie vady výrobkov pre neoznačenie výrobku celkovou dobou jeho spotreby, ako aj včasnosti uplatnenia vady. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

3 5 V súvislosti s žalovaným namietaným nesprávnym vyhodnotením dôkazov majúcih preukázať existenciu doložky exkluzivity dovolací súd uvádza, že otázka dôkazného bremena sporovej strany a jeho posúdenie súdom sa týka skutkovej roviny konania v spore, nevykonanie určitého dôkazu môže mať za

následok len neúplnosť skutkových zistení, vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nezakladá však prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom. Podľa § 191 ods. 1 CSP tým, kto hodnotí dôkazy je súd a to podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Najvyšší súd stabilne judikuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a úvaha, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (viď napr. sp. zn. 1Cdo/99/2011, sp. zn. 2Cdo/141/2012, sp. zn. 3Cdo/212/2012, sp. zn. 4Cdo/125/2012, sp. zn. 5Cdo/251/2012, sp. zn. 6Cdo/36/2011 a sp. zn. 7Cdo/34/2011). Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov oboch inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 CSP. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/47/2017, sp. zn. 4Obdo/45/2017, sp. zn. 5Obdo/22/2017).

36 Dovolací súd uzaviera, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces a zároveň dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 CSP nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

37 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

38 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.